

TROMMELVLIES 74:

Een duo van drie

Wij hebben thuis een Perfect Draft, zo'n biertap met een op de internationale markt gerichte naam die dus absoluut niet bekt. Daarom noemen wij het pilstoestel Horst (naar Tappert, de Duitse acteur die... maar dat snapt iedereen ongetwijfeld). Het koffiezetapparaat heet bij ons trouwens Saartje, de koelkast Bridget en de toiletpot Geert W., maar dat zijn weer heel andere verhalen.

En in mijn werkkamer heb ik één plant staan, die, hoewel ik hem op levensbedreigende wijze weet te verwaarlozen, kurkdroog doch dapper standhoudt. De plant is een yucca. Ik noem hem Robert.

Een echte fan van Led Zeppelin ben ik nooit geweest (of ik heb me nooit voldoende in hun muziek verdiept, maar hé: kun je in één mensenleven alle goeie muziek die ooit is gemaakt wel voor de volle 100% tot je nemen?), maar als ik per ongeluk eens iets van ze hoor of zie, kan ik dat alleszins waarderen. Zeker wel. Een som der afzonderlijk ontegenzeggelijk ijzersterke delen. Led Zeppelin: (loden) luchtschip van het stijve type in sigaarvorm (*Van Dale's Handwoordenboek Der Nederlandse Taal*, 1948).

De dingen die Robert Plant echter naast zijn Zeppelinwerkzaamheden heeft gedaan, vond en vind ik meestal meer dan oké.

Big log vind ik nog altijd een prima te pruimen deuntje. Het betoverende *No Quarter*, samen met Jimmy Page (niet unplugged maar unledded)! En die mini-elpee *Volume One* van The Honeydrippers uit 1984, met ondermeer diezelfde Page én Jeff Beck, heb ik ook grijsgedraaid in de kast staan.

Nu heeft de oude Zepzanger (volgend jaar 60) met Alison Krauss een heel mooie plaat geschapen: *Raising Sand*. Vol desolate, droevige duetten. Eigenlijk zou de naam van producer T Bone Burnett als derde artiest even groot op de hoes moeten staan, maar dat is mijn persoonlijke mening. De Muzikale Biefstuk-met-bot heeft namelijk een dermate herkenbaar stempel op deze frisse samenwerking gedrukt, dat zijn inbreng minstens zo voel- en hoorbaar is als de (overigens behoorlijk tegengestelde) stemmen van Krauss en de opvallend ingetogen klinkende Plant. Het trio vormt een bijzonder onwaarschijnlijke combinatie: maar de klik werkt boven verwachting. Ze schijnen binnenkort gezamenlijk te gaan toeren.

Ik las deze week in de *New York Times* dat Robert Plant de Led Zeppelin-reünie op 26 november in Londen ziet als een one-night stand. 'I'm taking emotional condoms' zei hij over het eenmalige liefdadigheidsoptreden. En over de samenzang waar de verstokte leadzanger binnen het samenwerkingsverband met Alison Krauss ineens aan moest geloven: 'I was quite nervous about the idea of finding out just how much of a one-trick pony I am.'

Ja, ik vind Plant aardig.

Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: keihard *Yallah* van Jimmy Page & Robert Plant (maar *Criminals* van T Bone Burnett mag ook).